



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka, ve věci

žalobce: **Ing. Z. U.**  
zastoupený Mgr. Milanem Frýbou, advokátem  
Jungmannova 319, 506 01 Jičín

proti  
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**  
Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. září 2018, č.j. 43558/18/5200-10423-705893,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí správce daně – platební výměr na úrok z prodlení za zdaňovací období roku 2017 tak, že v částce sděleného předpisu úroku z prodlení, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet žalobce, snížil původně vyměřenou částku ve výši 3 266 Kč na částku ve výši 2 636 Kč.

## I. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že správce daně vydal platební výměr na úrok z prodlení na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2017 výši 3 266 Kč, přestože existoval vratitelný přeplatek na dani z převodu nemovitostí nejméně ve výši 79 920 Kč, a to od roku 2013. Správce daně po celou dobu, ke které váže výpočet úroku z prodlení, disponoval částkou (vratitelný přeplatek) vyšší než nedoplatek. Žalobce namítal, že správce daně je povinen přihlédnout při výpočtu příslušenství k souběžné existenci přeplatku na jiném osobním daňovém účtu. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 72/2009-75, z něhož vyplývá, že *„V době, kdy na osobním účtu daňového subjektu ke stejnému období existoval přeplatek a nedoplatek na dani (nezávisle na tom, kdy je na jejich existenci nahlíženo), je pak výše pohledávky státu vůči daňovému subjektu, byť v daném případě pouze dočasně, dána rozdílem mezi výší nedoplatku a přeplatku na dani. Uvedený postup je zcela logický a spravedlivý, neboť sankcionuje pouze skutečné nedoplatky, tedy částky, s jejichž úhradou byl daňový subjekt skutečně v určitém období v prodlení. Vyznačoval-li stav účtu daňového subjektu, na němž je účtováno o plnění jeho veřejnoprávního závazku vůči státu, v určitém období jakýkoliv vratitelný přeplatek, který byl k dispozici správce daně, nikoliv však v dispoziční sféře daňového subjektu, nelze odůvodněně dospět k závěru, že v tomto určitém období byl daňový subjekt současně v „deficitním postavení“ se splněním své veřejnoprávní povinnosti, tzn. v prodlení. Jakkoliv nedoplatek na osobním daňovém účtu daňového subjektu vznikne až dodatečně, musí správce daně posuzovat vztah daňového subjektu ke státu souhrnně (tzn. s přihlédnutím k předchozím přeplatkům), bez ohledu na průběh tohoto vztahu a jednotlivých daní“.*
3. Žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný tuto judikaturu nesprávně aplikoval. Pokud žalobce vykazoval na osobním daňovém účtu vratitelný přeplatek na jiné dani, nebyl v prodlení, neboť existoval v jeden okamžik vratitelný přeplatek na dani z převodu nemovitostí a současně nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob. Vztah žalobce vůči státnímu rozpočtu byl dán rozdílem mezi hodnotou přeplatku a nedoplatku. S ohledem na tuto skutečnost a s ohledem na to, že tento rozdíl v případě žalobce nebyl záporný, nemohl se dostat do „deficitního postavení“ se splněním své veřejnoprávní daňové povinnosti.
4. Dále žalobce reagoval na názor žalovaného, dle něhož uvedený přeplatek na dani z převodu nemovitostí nebyl evidován u správce daně, který evidoval nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob, to je u Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, ale u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, byl tedy evidován u jiného správce daně. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že Finanční úřad pro Královéhradecký kraj nebyl povinen zkoumat existenci přeplatku daňového subjektu u jiných správců daně. Tento názor považoval žalobce za zcela mylný. Znovu přitom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 72/2009-75, dle něhož *„nemůže být ospravedlněním opačného postupu správce daně námitka administrativní náročnosti, popřípadě složitosti výpočtu či algoritmu. Jakkoliv nedoplatek na osobním daňovém účtu daňového subjektu vznikne až dodatečně, musí správce daně posuzovat vztah daňového subjektu ke státu souhrnně (tzn. s přihlédnutím k předchozím přeplatkům), bez ohledu na průběh tohoto vztahu u jednotlivých daní. Je pravdou, že za situace, kdy neexistuje pouze jeden účet pro placení daní, vyžaduje uplatnění této zásady určitou technickou náročnost takového postupu. Tato skutečnost však nemůže jít k tíži daňového subjektu“.*

5. Žalobce měl za to, že Finanční úřad pro Královéhradecký kraj měl zjistit a zohlednit přeplatek evidovaný u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, neboť vztah daňového subjektu ke státu a k plnění veřejnoprávní povinnosti daňového subjektu je nutno posuzovat souhrnně, tedy nikoliv jen v rámci jednoho správce daně. Správce daně tak postupoval v rozporu s ustanovení § 5 odst. 3 a § 7 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) tím, že nešetřil práva a právem chráněné zájmy daňového subjektu a nepostupoval tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. V posuzované věci je zřejmé, že v určitém období existoval na daňovém účtu žalobce vyšší přeplatek na dani z převodu nemovitostí, tudíž nelze dospět k závěru, že v tomto určitém období byl žalobce současně v deficitním postavení ve splnění z veřejnoprávní povinnosti. Žalobce ve vazbě na shora uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a současně i zrušení rozhodnutí správce daně vydané v prvním stupni.

## II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že dle ust. § 10 odst. 1 a 2 daňového řádu je správcem daně každý správní orgán, případně jiný orgán, pokud jej zvláštní zákon v příslušném rozsahu zmocňuje k výkonu správy daní. Postavení správce daně tak mohou mít vedle standardních orgánů, jako jsou orgány finanční správy, i další orgány v případech, že zákon stanoví procesní postup při správě dalších peněžitých plnění nebo jejich placení podle zákona upravujícího správu daní. Působnost správce daně je vymezena jeho věcnou a místní příslušností. Věcná příslušnost správce daně je vymezena v ust. § 11 daňového řádu tak, že správce daně vede daňová řízení a jiná řízení, provádí vyhledávací činnost, kontroluje plnění povinností daňových subjektů a třetích osob, vyzývá je ke splnění povinností a zabezpečuje placení daní. Svou pravomoc tak správce daně provádí v rámci obvodu své místní příslušnosti, která je dána a řídí se zákonem stanovenými kritérii (viz ust. § 13 daňového řádu). Ve vztahu ke konkrétnímu daňovému subjektu je řízení vedeno místně příslušným správcem daně.
7. Dále žalovaný věnoval pozornost otázce výpočtu úroku z prodlení ve vztahu k právní úpravě zabývající se nakládání s přeplatky – § 154 a § 155 daňového řádu. Z těchto ustanovení žalovaný dovodil, že místně příslušný správce daně, který spravuje osobní daňový účet daňového subjektu, v případě vzniku přeplatku nejprve zkoumá, zda v rámci osobních daňových účtů, které spravuje, neeviduje u daňového subjektu nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu a následně, zda o přeplatek nepožádal jiný správce daně. A pokud není takového nedoplatku (evidovaného na osobních daňových účtech, které místně příslušný správce daně spravuje, nebo evidovaného u jiného správce daně, který požádal o převedení přeplatku na jeho úhradu), stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a dostává se plně do dispozice daňového subjektu, neboť ten je oprávněn požádat správce daně podle § 155 odst. 1 daňového řádu o jeho převedení na úhradu nedoplatku, který má u jiného správce daně nebo na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu u téhož nebo jiného správce daně nebo na úhradu zálohy, jejíž výše se předepíše na debetní stranu osobního daňového účtu na základě uhrazené částky, anebo podle § 155 odst. 2 daňového řádu o jeho vrácení. S přeplatkem tedy zásadně nakládá správce daně, v jehož dispozici se přeplatek nachází. Vratitelný přeplatek je v dispozici daňového subjektu.

8. K přezkoumávané věci dále žalovaný uvedl, že správce daně se o existenci přeplatku na dani z převodu nemovitostí u jiného správce daně dozvěděl až v rámci podání odvolání žalobcem, a proto požádal v souladu s ust. § 154 odst. 4 daňového řádu o jeho převedení na úhradu nedoplatku. O této skutečnosti byl žalobce informován vyrozuměním o převedení přeplatku ze dne 12. 3. 2018. V rámci odvolacího řízení pak žalovaný zohlednil mimo jiné při přepočtu předmětného úroku i tento přeplatek.
9. Žalovaný současně podotkl, že žalobce o evidovaném přeplatku v celkové výši 79 920 Kč věděl již od roku 2013, kdy podal dodatečné daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí. Tuto skutečnost sám žalobce potvrdil v rámci odvolacího řízení, když správci daně předložil otisk z daňové informační schránky. Nic tedy žalobci nebránilo v tom, aby požádal o jeho převedení na úhradu záloh na dani z příjmu fyzických osob za rok 2017.
10. K otázce zohlednění přeplatku při výpočtu úroku z prodlení odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 Afs 72/2009, dále ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 1 Afs 77/2014 a ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. 8 Afs 1/2009, z nichž dovodil, že správce daně má povinnost při výpočtu úroku z prodlení zohlednit přeplatky daňového subjektu, které jsou v jeho dispozici na osobních daňových účtech daňového subjektu, které spravuje v rámci vedené evidence daní podle ust. § 149 daňového řádu. Tento závěr tedy plně koresponduje s právní úpravou postupu správce daně při nakládání s přeplatkem obsaženou v ust. § 154 a § 155 daňového řádu založenou na zásadě, že s přeplatkem nakládá správce daně, v jehož dispozici se přeplatek nachází. Je tomu tak proto, že daňové řízení vede místně příslušný správce daně, který vede i evidenci daňových povinností, jež spravuje. Vzhledem k tomu, že ke správě daní může být z důvodu různé místní příslušnosti příslušno více správců daně, tak jak je tomu i v případě žalobce, má daňový subjekt, který má povědomí o svých příjmech a povinnostech je zdanit i o jím provedených úhradách, zvláště má-li zřízení daňovou informační schránku, v souladu se zásadou součinnosti a spolupráce právo disponovat s vratitelným přeplatkem.
11. Žalovaný shrnul, že není povinností správce daně zohledňovat při výpočtu úroku z prodlení přeplatky evidované u jiného správce daně, které nejsou v jeho dispozici, a není ani povinen vyhledávat přeplatky žalobce evidované u jiných správců daně, a to bez ohledu na to, zda se jedná o jiný orgán finanční správy či například obecní nebo krajský úřad a následně zjišťovat, zda případné přeplatky evidované u jiných správců daně, tedy mimo dispozici správce daně žalobce, nebyly již zohledněny v rámci výpočtu jiného příslušenství daně sděleného žalobci jiným správcem daně. Ze spisového materiálu vyplývá, že přeplatek na dani z převodu nemovitostí nebyl evidován u správce daně žalobce (který evidoval nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob), ale u jiného správce daně, tedy byl evidován u jiného místně příslušného správce daně. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nebyl správce daně žalobce dle žalovaného povinen zkoumat existenci přeplatků žalobce u jiných správců daně.
12. K námitce žalobce ohledně porušení zásad přiměřenosti a hospodárnosti žalovaný uvedl, že obdobnou námitku žalobce vznesl i v rámci odvolacího řízení, a proto žalovaný odkázal na její vypořádání v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz body 32 a 33). Dodal, že respektoval tyto zásady, když změnil odvoláním napadené rozhodnutí v souladu s ustálenou judikaturou a současně zohlednil i přeplatek na dani

z převodu nemovitostí, který se dostal do dispozice správce daně na základě jeho žádosti podané v reakci na informaci o existenci přeplatků u jiného správce daně.

### III. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
14. Z obsahu správního spisu lze seznat, že na základě podaného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2015 zaevidovaného dne 30. 6. 2016 pod č. j. 1368346/16/2707-50521-609428 byla žalobci v souladu s jeho tvrzením vyměřena konkludentním platebním výměrem č. j. 1470521/16/2707-50521-609428 ze dne 26. 7. 2016 daň ve výši 235 110 Kč. Žalobci tak vznikla dle ust. § 174 daňového řádu povinnost platit čtvrtletní zálohy na daň za zdaňovací období roku 2017 splatné ke dni 15. 3. 2017 a 15. 6. 2017 ve výši 19 700 Kč. Dále na základě podaného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2016 zaevidovaného dne 3. 7. 2017 pod č. j. 1412603/16/2707-50050-603240 byla žalobci v souladu s jeho tvrzením vyměřena konkludentním platebním výměrem č. j. 1433060/17/2707-50050-603240 ze dne 13. 7. 2017 daň ve výši 245 535 Kč. Žalobci tak vznikla na základě shora vzpomínaného ust. § 174 daňového řádu povinnost platit čtvrtletní zálohy na daň za zdaňovací období roku 2017 splatné ke dni 15. 9. 2017 a 15. 12. 2017 ve výši 30 700 Kč.
15. Dále je z průběhu daňového řízení zřejmé, že dne 17. 1. 2018 vydal správce daně dle ustanovení § 252 daňového řádu platební výměr na úrok z prodlení č. j. 58764/18/2707-50521-609627, ve kterém žalobce vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017- z pozdní úhrady výše uvedených záloh, který byl předepsán na osobní daňový účet do dne 29. 12. 2017, ve výši 3 266 Kč. Platební výměr na úrok z prodlení byl doručen zmocněnému daňovému poradci žalobce do datové schránky dne 22. 1. 2018. Proti tomuto platebnímu výměru na úrok z prodlení podal žalobce dne 20. 2. 2018 odvolání, které bylo správcem daně zaevidováno pod č. j. 294461/18/2707-50521-609627. Toto podání však obsahovalo vady, konkrétně nebylo podáno osobou oprávněnou jednat za daňový subjekt. K odstranění vad byl odesílatel vyzván, vady podání byly odstraněny podáním zaevidovaným dne 15. 4. 2018 pod č. j. 814758/18/2707-50521-609627. Odvolání bylo dále doplněno podáním zaevidovaným dne 26. 2. 2018 pod č. j. 330744/18/2707-50521-609627, které bylo učiněno zmocněným advokátem. V podaném odvolání a jeho doplnění bylo namítáno, že správce daně při úhradách splatných daňových povinností v období, ke kterému byl vázán úrok z prodlení, nezohlednil existující přeplatek na dani z převodu nemovitostí ve výši 79 920 Kč evidovaný od roku 2013 u správce daně. Z tohoto důvodu byl výpočet úroku z prodlení, dle mínění žalobce, zcela irrelevantní a v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009 č. j. 5 Afs 72/2009-75. V odvolání bylo dále uvedeno, že úročení předmětného nedoplatku jde zcela zjevně nad rámec základních zásad daňového řízení (zásada součinnosti, přiměřenosti a hospodárnosti) a též základních správních zásad vstřícnosti a bezrozpornosti, neboť správce daně po dobu, ke které váže úrok z prodlení, evidoval na osobním daňovém účtu daňového subjektu vratitelné přeplatky vyšší než úročený nedoplatek. Odvolání žalobce

bylo napadeným rozhodnutím změněno tak, že vypočtený úrok z prodlení byl žalovaným snížen na částku 2 636 Kč.

16. Postup správce daně a potažmo žalovaného hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení daňového řádu. Dle § 153 odst. 1 uvedené právní úpravy je nedoplatek částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně; nedoplatek je rovněž neuhrazené příslušenství daně, u kterého již uplynul den splatnosti. Dle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Dle odst. 2 tohoto ustanovení správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku u jiného správce daně, pokud tento o přeplatek požádá podle odst. 4 tohoto ustanovení. Dle § 154 odst. 5 daňového řádu se o převedení přeplatku podle odstavců 2 a 4, jehož výše přesahuje částku 1 000 Kč, daňový subjekt vyrozumí. Za den úhrady nedoplatku převodem přeplatku se považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku, pokud tento nastal po dni vzniku nedoplatku; jinak den vzniku nedoplatku. Dle § 252 odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Dle odst. 2 tohoto ustanovení vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Dle § 252 odst. 3 a 6 daňového řádu je úrok z prodlení splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti, přičemž správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.
17. Aplikací uvedených ustanovení daňového řádu na projednávanou věc lze dovodit, že správce daně má povinnost při výpočtu úroku z prodlení zohlednit přeplatky daňového subjektu, které jsou v jeho dispozici na osobních daňových účtech daňového subjektu, které spravuje v rámci vedené evidence daní dle § 149 daňového řádu. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že takový postup však nelze širěji vykládat tak, že by povinností správce daně bylo vyhledávání ve prospěch daňového subjektu případných dalších přeplatků evidovaných u dalších jiných správců daně, tedy u orgánů finanční správy nebo obecních či krajských úřadů. Takový postup ze závazné právní úpravy nevyplývá a nelze tudíž na správci daně požadovat, aby následně zjišťoval, zda případné přeplatky evidované u jiných správců daně nebyly již zohledněny v rámci výpočtu jiného příslušenství daně sděleného daňovému subjektu jiným správcem daně. Zákonná úprava přesto umožňuje použít přeplatek i na úhradu nedoplatku téhož daňového subjektu u jiného správce daně, u něhož je nedoplatek evidován, vyžádá-li si ho správce daně. Taková situace nastala i v projednávané věci. Uvedený přeplatek na dani z převodu nemovitostí nebyl evidován u správce daně, který evidoval nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob, tj. Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, ale u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, takže byl evidován u jiného správce daně. Ve smyslu shora uvedeného nebyl Finanční úřad pro Královéhradecký kraj povinen zkoumat existenci

přeplatků daňového subjektu u jiných správců daně. O existenci takového přeplatku se dověděl až na základě podaného odvolání žalobce. Místně příslušný správce daně žalobce tedy zvolil postup dle § 154 odst. 4 daňového řádu a požádal Finanční úřad pro Jihomoravský kraj o převedení přeplatku evidovaného na dani z převodu nemovitostí. O této skutečnosti byl daňový subjekt informován vyrozuměním o převedení přeplatku ze dne 12. 3. 2018. Lze se totiž ztotožnit s názorem žalovaného, že místně příslušný správce daně, který spravuje osobní daňový účet daňového subjektu, v případě vzniku přeplatku nejprve zkoumá, zda v rámci osobních daňových účtů, které spravuje, neeviduje u daňového subjektu nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu a následně, zda o přeplatek nepožádal jiný správce daně. A pokud není takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a dostává se plně do dispozice daňového subjektu, neboť ten je oprávněn požádat správce daně podle § 155 odst. 1 daňového řádu o jeho převedení na úhradu nedoplatku, který má u jiného správce daně nebo na úhradu nedoplatku jiného daňového subjektu u téhož nebo jiného správce daně nebo na úhradu zálohy, jejíž výše se předepíše na debetní stranu osobního daňového účtu na základě uhrazené částky, anebo podle § 155 odst. 2 daňového řádu o jeho vrácení. S přeplatkem tedy zásadně nakládá správce daně, v jehož dispozici se přeplatek nachází. Vratitelný přeplatek je v dispozici daňového subjektu.

18. Z postupu žalovaného krajský soud dále seznal, že v odvolacím řízení žalovaný zohlednil při vyměření úroku z prodlení kromě přeplatku na dani z převodu nemovitostí i přeplatky evidované na dani silniční a přeplatky na dani z příjmů fyzických osob vybíraných srážkou. Podrobné výpočty takto uznaných přeplatků pak provedl v bodech 23 až 31 napadeného rozhodnutí. Postup správce daně potažmo žalovaného shledává krajský soud zákonným a se závěry žalovaného konstatovanými v napadeném rozhodnutí se shoduje a v plném rozsahu na ně odkazuje: „Z vyrozumění o převedení přeplatku č. j. 187348/18/2707-50521-609627 ze dne 1. 2. 2018 vyplývá, že přeplatek na dani silniční vykázaný ke dni 1. 2. 2018 ve výši 1 511 Kč u správce daně, Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, byl převeden na úhradu nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob vykázaného ke dni 1. 2. 2018 ve výši 41 129 Kč u téhož správce daně (dále jen „převedení přeplatku z daně silniční“). Z vyrozumění o převedení přeplatku č. j. 1006206/18/3003-00460-703189 ze dne 12. 3. 2018 vyplývá, že přeplatek na dani z převodu nemovitostí vykázaný ke dni 5. 3. 2018 ve výši 79 920 Kč u správce daně, Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, byl převeden na úhradu nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob vykázaného ke dni 1. 3. 2018 ve výši 37 947 Kč u správce daně, Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj. Dle ust. 154 odst. 5 daňového řádu se za den úhrady nedoplatku převodem přeplatku považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku, pokud tento nastal po dni vzniku nedoplatku; jinak den vzniku nedoplatku. Vzhledem k tomu, že v době převádění přeplatků byla neuhrazena již jen záloha k 15. 9. 2017 a 15. 12. 2017, byly uvedené přeplatky použity také na úhradu nedoplatku na předepsaném úroku z prodlení, a to dle data jeho vzniku. S ohledem na to, že dlužný úrok z prodlení byl na osobním daňovém účtu evidován již od 28. 4. 2017, došlo po provedeném převodu přeplatků k přepárování předpisů a plateb na dani z příjmů fyzických osob v souladu s ust. § 152 daňového řádu, dle kterého se úhrada daně na osobním daňovém účtu použije nejprve na nedoplatky na dani a splatnou daň a následně na nedoplatky na příslušenství daně, tzn. že předmětné převedené platby byly použity na úhradu již zúročených záloh na daň, které jsou součástí odvoláním napadeného platebního výměru na úrok z prodlení. Z tohoto důvodu došlo ke změně výše úroku z prodlení, který je k předmětným zálohám na daň vázán, tak, jak je uvedeno níže. Z osobního

*daňového účtu daňového subjektu vyplývá, že ani po převodu přeplatků z jiných osobních daňových účtů nebyly zálohy na daň splatné ke dni 15. 3. 2017, 15. 6. 2017 a 15. 9. 2017 (dle odstavce [1] a [2]) uhrazeny v den jejich splatnosti. Daňovému subjektu tak vznikla dle ust. § 252 odst. 2 daňového řádu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti jednotlivých záloh až do dne platby včetně. Při výpočtu byla použita sazba, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. V návaznosti na převedení přeplatku z daně silniční a převedení přeplatku z daně z převodu nemovitostí dle odstavce 24 a 25 a za podmínek daných ustanovením § 152 daňového řádu je výpočet úroku z prodlení za zdaňovací období od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 předepsaný do evidence na osobní daňový účet do dne 29. 12. 2017, resp. do dne 14. 12. 2017, kdy došlo k úplnému uhrazení zálohy na daň splatné dne 15. 9. 2017“.*

19. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí v tabulce uvedené pod bodem 27 vypočetl úrok z prodlení na základě údajů o splatnosti daně ve specifikované výši za určení sazby v procentech a celkových dnů úročení v celkové výši 2 831 Kč. Takto vypočtený úrok pak snížil o částku 149,64 Kč z důvodu započtení přeplatku na dani silniční za předmětné zdaňovací období a dále částku 45,78 Kč při zohlednění přeplatku na dani z příjmů fyzických osob vybírané srážkou za předmětné zdaňovací období. Konečná výše úroku z prodlení tak dle žalovaného činila po zaokrouhlení částku 2 636 Kč.
20. Krajský soud konstatuje, že postup žalovaného při výpočtu úroku z prodlení odpovídá požadavkům ust. § 154 a § 155 a dále i § 252 a § 253 daňového řádu a nelze přisvědčit žalobním námitkám, dle nichž žalovaný při výpočtu tohoto úroku nepřihlédl k přeplatku, který žalobci vznikl na dani z převodu nemovitostí u jiného správce daně. Žalovaný postup při výpočtu tohoto úroku v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal a konkrétními výpočty zařazenými do tabulek doložil. Nelze než jeho postup označit za zákonný.
21. Krajský soud přitom nemohl přisvědčit žalobní námitce, že postup správce daně neodpovídal požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobcem vzpomínaný rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 Afs 72/2009-75, není na projednávanou věc přílehlavý, neboť nezachycuje situaci, kdy dochází v rámci daňového řízení k aplikaci ust. § 154 odst. 4 daňového řádu, tedy k situaci, kdy se přeplatek použije na úhradu nedoplatku u jiného správce daně.
22. Krajský soud z výše uvedených důvodů proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Hradec Králové 27. listopadu 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.  
předsedkyně senátu